מועשית עולותיך הבשר והדם לומר '

איניכולי עולה אתה מחזיר ואי אתה מחזיר

עיכולי גידין ועצמות רבי אומר כתוב אחד

אומר והקמיר הכהן את הכל המזבחה ריבה

וכתוב אחד אומר ועשית עולותיך הבשר והדם מיעם הא כיצד מחוברין יעלו פירשו

אפי' הן בראש המזבח ירדו: פירשו בו לא

יעלו [ובו']: אמר רבי זירא לא שנו אלא

שפירשו כלפי ממה אבל כלפי מעלה יו קרובי

הוא דאקריבו לעיכול ואפילו יו פירשו אמר

רבה הכי קאמר ילא שנו אלא שפירשו לאחר

זריקה אבל פירשו קודם זריקה אתאי זריקה

ושריתינהו אפי' למעבד מינייהו קתא דסכיני

סבר לה כי הא ידאמר רבי יוחגן משום רבי

ישמעאל נאמר ³לו יהיה בעולה ונאמר ⁴לו

יהיה באשם מה אשם געצמותיו מותרין אף

עולה עצמות ה מותרין מופני דאי לא מופני

איכא למיפרך מה לאשם שכן בשרו מותר9

לו יהיה יתירא וו כתיב מתיב רב אדא בר

אהבה ִסעצמות קדשים לפני זריקה מועלין

בהן ין לאחר זריקה אין מועלין בהן ושל עולה

מועלין בהן לעולם אימא יושל עולה פירשו

לפני זריקה ח אין מועלין בהן לאחר זריקה

מועלין בהן לעולם ופליגא דר"א דא"ר

אלעזר פירשו לפני זריקה מועלין בהם לאחר

זריקה לא נהנין ולא מועלין: ב**ותני'** ^{הח}וכולן

שפקעו מעל גבי המובח לא יחזיר יוכן

ח) נקתון קרג, ב) מוספי דמעינה פ״א ה״ז ע״ש, ג) מעולה טו, ד) יומא כ. ת״כ צו פ״ב ה״ה ועי ספרי ראה עח, ה) ת״כ צו פ״א ה״א, 1) לעיל פד., 1) לעיל מו., ח) עי׳ רש״ק,

ט) [וע"ע מו' בכורות כו. ד"ה התולש], י) עי ירוש' תרומות פי"א ה"ד

הנהות הב"ח

(**ה)** תום' ד"ה לה שנו וכו' ועוז

אלו קשים הבנה מ"ש דבתר הכי

שקיל כו' ומשמע מדבריהם [שאין ר"ל מ"ש] בגמ' ואפי' פירשו

ר"ל מ"ש] בגמי ואפי פירשו .
מתמנומין ההיעו האפינו האפינו פירשו .
בלשון קושים לדרפרים "אלם הייה" אלם הייה" אלם הייה" אלם הייה" בלשון קושים לדרפרים .
בקו אפינו בכריימה קחי רשבים .
בקו אפינו פירשו ויעל ועל זהן .
אמר רבה ל"ש דקדישו אלם .
שפירשו כוי ודלה לפרש"ד וכן שיידו הלם .
שירשו בלשו בחייד הלם השיע לפרש .
שירשו בלשו בחייד הלם השיע לפרש .
שירשו בלשו בחיים ואנו וווברים .
שירשו בלשו בחיים ואנו וווברים .

פירשו בלשון בתמיה ואינו מוכרח

כו א מיי' פרק ו מהלכות מעה"ק הלכה ג: כז ב מיי' פ"ב מהלי מעילה

ג מיי׳ פ״י הלכה י:

- משלה הלכה יב: בח הו מיי פ"ץ מהלי מעה"ק הלכה ב: בש ז מיי פ"צ מהלר מוויל-מעינה הנכה יב יג. ל חט מיי פרק ג מהלכות פסה"מ הלכה יח: לא י מיי פ"ו מהל' מעה"ק

תורה אור השלם

הלכה ג:

1. וקרבו וכרעיו ירחץ בּמֵים הכהו את הַהְקְּטִיר הַבּבּהָן אֶת הַבּּר הַמִּוְבָּהָה עלָה אְשָׁה רַיִּחְ נִיחוֹתְ לִיתְּוָה: ויקרא א, ט 2. וְעָשִׁיתְ עלתִיךְ הַבְּשֶׁר וְתִּדְּם על מוְבַח יְדְּעָה אֱלֹתְיִרְ וְדְם וְבְּתִיךְ יִשְׁפֵּךְ עַל מוְבַח יְדִּעָה אַלהֵיךְ וַהַבָּשָׁר תּאבֵל:

זברים יב, כו 3. וְתַּכּתֵּן הַמְּקְרִיב אֶת עלת אָישׁ עוֹר הָעלָה אֲשֶׁר הִקְרִיב לַכּתֵן לוֹ יִהְיָה: ויקרא ז, ח 4. כחטאת כאשם תורה אחת וֹב הַבּב אַשׁר יִכַפֵּר בּוֹ לוֹ

מוסף רש"י הורא רווח׳ קודח

שימה מקובצת

רבי היא. פ״ה דקאי נמי אמתני״ והאי דקאמר פירשו לא יעלו לאו דוקא דה״נ ר״ל דאם עלו אחר שפירשו דירדו. ולא נהירא דאדרבה היה לו להשמיענו דירדו דהוי חידוש יחה נו נהשמיענו דירד דהוי מדום
יותר וממילא הוי דעינן דלו יעלו,
ועוד דבמסכת חולין (דף ז.) פייחיי לה
ולא אמתר אא מני רבי היא אלא (מן)
[על] הברייתא. לכך נראה דלא אקאי
אלא על הברייתא אבל מתכי אמיא
אלא על הברייתא אבל מתכי אמיא כרבנן ולא יעלו דוקא אבל אם עלו אפילו אחר שפירשו לא ירדו. וא״ת מכים להו לרבנן הני דמתניי דאם פירשו לא יעלו, י"ל דנפקא להו מוהבשר והדם. וא"ת ולמה לי למימר הכי עיכולי עולה כו׳, לשמעינן בהני במתני דלא יעלו. וי"ל דחידוש הוא יותר לומר דאינו מעלה עיכולי גידים יותר לומר דאינו מעלה עיכולי גידים ועלמות אע״פ שהן בראשו של מזבח. וא"מ מנלן הא אפיקתיה הבשר והדם ללמר שבראשי הכבשים כו' לומר דפירשו לא יעלו, י"ל דתרתי ש"מ רים לנו להשוות מעוכליו בראשו של וזרח כמו למר שבראשי הכבשים שעלו. ומורי פי׳ דקאי נמי (למתני׳) [אמתני׳], וא״ם אמאי לא קאמר רדו. וי״ל דאגב דהאמר מחובריו כו׳ קאמר נמי פירשו לא יעלו אבל ה״ה קאמר נמי פירשו לא יעלו אבל ה״ה דאם עלו ירדו (מהר־פ). ומיהו אין להביא ראיה דמתני רבי היא מדדייקי בגמ' מאן תנא דשמעת ליה ירדו רבי סיא, דההיא לאו למתני קאי אלא אברייתא, ותדע בפרק גיד הנשה דייק הכי אהך דכפרק גיד הנסה ד״ק הכי חהך כרייתל ולל מייתי מתני' (ריב״א ד״ל. ב״ש): אתיא זריקה ושריתינהו אפילו למעכד כהו קתא דסכיני. והא דאמר בפרה ראוהו ב"ד ור"ה דף מה), שופר של עולה לא יחקע ואם דף מה), שופר של עולה לא יחקע ואם חקע ילא, של שלמים לא יחקע ואם חקע לא ילא, היכי מיירי אי קודם זריקה למה לא יחקע בשל עולה, הא אמר הכא פירש הודם זריקה דמותר טומי הכנו פירע קודם היקף הוחמ למער בד מינייהו קחח הסכיני, וחי לאחר זריקה מ"ט בשל שלמים לא יצא. י"ל ההכא מיירי לאחר זריקה אחס קודם זריקה, א"נ החס מיירי דפירשו מחיים. עי"ל דהתם ר"ל שופר שהקדישו להיות דמיו עולה, שופר שהקדישו נהיות דמיו עונה, והשמח מיו עונה, והשמח ניחל מוח"?
מילוניות, ואומר משי"ח דהא דאסרינן בר"ה למחקע בשופר של עולה, מיירי למחקע פושר של עולה, מיירי למקוע קודם זריקה לאלה לאחר זיירה מוחר, וליכל ביוו קננים בהפרישו לאחר זריקה דדרוחה גבי שלמים אמאי קאמר לא מקע, הא ממיי ביי (ב"ש): אתיא זריקה ושריתינהו. :ליין ברש"י במנחות דף פג ע"ל: עצמות קרשים לפני

מאן שמעת ליה דאמר פירשו ירדו רבי היא. ופי׳ רש״י ומתני׳ אליביה אתיא' ור"י פי' כרבנן דוקא היא דמדקתני לא יעלו משמע דאם עלו לא ירדו והא דאמרי רבנן והקטיר לרבות כו' ואפי' פירשו היינו פירשו ועודם על גבי המזבח והא דלא מוקי מיעוטא דועשית עולותיך

הבשר והדם בירדו למטה משום דניחא ליה למנקט רבותא דאפי׳ בעודם ע״ג המזבח ממעט עיכולי גידים וה״ה דממעטי בלא עיכול אם ירדו למטה ופירשו: עיבולי עולה אתה מחזיר בו'. ולעיל בריש פירקין (דף פג:) דאינטריך לרבויי פוקעין מהעולה היינו משום דמהכא לא ידעי׳ אלא בעודם על המזבח אבל למטה לא אי נמי כי היכי דלא נפקא ליה מאשר תאכל האש (ויקרא ו) משום דאינטריך למעוטי עיכולי קטורת הכי נמי מקרא דהכא כיון דאילטריך למעוטי עיכולי גידים ולית ליה הא דהאמר לעיל לאו ממילא שמעינן ליה והא דאינטריך תרי קראי חד למעוטי קטרת וחד למעוטי גידים משום דאי מקרא דאשר תאכל האש לא הוה ממעטי' אלא עיכולי [קטורת] דליתיה על המזבח החילון אבל עיכולי גידים לא ואי מקרא דהכא לא ממעטי׳ קטורת דבר הקרבה הוא דומיא דבשר ודם הלכך לריכי: לא יחשנו אלא שפירשו בלפי ממה. פי׳ לנד חון אכל כלפי מעלה פי׳ ללד המערכה כך גירס׳ הקונטרס ואברייתא קאי ויש ספרים דגרסי פירשו לא יעלו ואמתני׳ קאי ולא נהירא דמה שייך ביה קריבה לעיכול כיון שהוא למטה בקרקע ים ועוד דבתר (מ) הכי שקיל וטרי בפירושא דברייתא יש ומ"ט אפסהיה: אתיא זריקה ושריתינהו אפילו למיעבד בהו קתא דםכיני. והא דאמר פ׳ ראוהו ב״ד (ר״ה דף כת.) שופר של עולה לא יתקע פירש רבינו דאיירי שהפרישו לדתי עולה וכן של שלתים שהפרישו לדמי שלמים ודמי שלמים אין בהם מעילה כדאמרינן בפסחים פר׳ שני (דף מ:) הכא בעלי שלמים עסקינן ש מיהו לא ידענא מאי טעמא אפקי׳ ממשמעותיה לאוקומה בדמים דהא איכא לאוקומה בפירש מחיים או פירש קודם זריקה כל זמן שלא נזרק הדם אבל פירש לאחר זריקה לא מצי לאוקמה דבשלמים אין חילוק ואם בו זריקה מתרת בפירש מחיים כאן ה"ה

במחוסר כבו נמי כמו שמתרת הבשר

דמ"ש ואם כן לתקוע נמי שרי. נ"ל:

גבו' יכול יחלוץ. מלוה מוטלת עליו: מאן שמעת ליה כו'. ומתני' אליביה אתיא: כלפי מטה. דרך ירידה ומתרחקי מן המערכה: כלפי מעלה. לצד המערכה אין זו פרישות אלא קריבה אצל העיכול של אש:

> דקאמר: לא שנו. דקאמר פירשו ירדו לאחר זריקה דכיון דבשעת זריקה וכי פירשו הוו להו קדשים פסולין: אבל מועלין בהן דחין כאן שעת היתר לכהנים: ופליגא דר"א. אדרבה: המובח. לארץ: לא יחויר. א"ל להחזיר: דכיון דהוו להו כמעוכלין כדמפרש בגמרא ופו:ן הוו להו דבר שנעשית מלותו ואין מועלין בו ": גבו' שו אי

מה אשם עצמותיו מותרין. פי׳ בקונטרם שהרי אף בשרו מותר כל שכן עלמוחיו והוא עלמו הקשה על פירוש זה לקמן פרק דם חטאת (דף זמ.) דאמר בנו מהיקישא דואת החורה מה אשם עלמוחיו מוחרין אף כל עצמותיו מותרין (ולא) ונפיק מלו יהיה (דעולה) בו ופירש דמק"ו דבשר לא נפקי עצמות דאיכא למימר דלא התיר הכתוב אלא בשר הראוי לאכילה וא"כ על כרחין הא דפשיטא ליה באשם היינו משום דכתיב לו יהיה והא דנקט אשם טפי מחטאת אע"ג דבההוא קרא נמי כתיב חטאת דכתיב כחטאת כאשם תורה אחת להם לכהן אשר יכפר בו לו יהיה משום דעיקרא דקרא באשם נקטיה ועוד דלו יהיה כתיב לשון יחיד ואיכא לאוקומה באשם דסלק מיניה ומהיקשא דלקמן לא נפקא עולה כיון דאיכא לאוקומה בדברים הנאכלים דומיא דאשם ומיהו יש להסתפק למה לי ג"ש בעולה הא בגופיה נמי כתיב לו יהיה ומצי לדרוש למישרי עצמות ושמא הוה מוקמינא ליה לדרשא אחרימי: ופליגא דר' אלעזר דא"ר אלעזר פירשו לפני זריקה מועלין בהן לעולם. כך גרסת הקונט׳ ויש ספרים שגורסין מועלין בהם עד זריקה ולההיא גרסא סיפא דמילתא הוא דפליגא דקאמר דלאחר זריקה לא נהנין ולא מועלין וא״ת לרבנן דאית להו דאפי׳ פירשו יעלו אמאי אין מועלין וי״ל דהיינו פירשו קודם זריקה אבל₪ לאחר זריקה התירתם זריקה אם פירשו אי נתי לפי׳ ר׳ יצחק דלעיל אפי׳ פירשו לאחר זריקה וכגון שפירשו לתטה דהא מילתיה דרבנן מיתוקמא בעודם על המובח וא"ח דבמסכת תרומות (פי"א מ"ה) א אמרי" גרעיני תרומה בזמן שמכניסן אסורין השליכן מותרין וכן עלמות קדשים בזמן שמכניסן אסורין השליכן מוחרין 🖘 ופירש רבינו 🖘 דהתם מיירי בעצמות קדשים הנאכלין דומיא דתרומה ויש עליהם עדיין בשר וקאמר דאם מכניסן ומצניען א״כ הוא מחשבן ואכתי שם קדשים עליהן ואסורין אבל משליכן בטל שם אוכל מינייהו וכן גרעיני מרומה מיירי שיש עליהם אוכל ומיפרשא בענין זה: וכולן שפקעו מע״ג המובח בו׳. פירש בקונטרס דקאי בין אפסולין בין אגידים ועצמות ולפירושו הא דקתני במתני׳ לא יחזיר ובגמ׳ אמרינן דמשלה בהם האור יעלו איכא למימר דפקעו דמתני׳ היינו לאחר שנמעכלו קצת דומיא דאברים שפקעו דמתני׳ דמוקמינן בגמרא בשרירי אבל משלה בהם האור היינו משלה בהם האור פורתא ולא נעשה מצותן ולכך יחזירו ומיהו לפי מה שפירש בקונטרס לא יחזיר אין לריך להחזיר לא קשה מידי דאיכא למימר דיעלו דקאמר היינו אם ירצה אבל אין חובה להעלותם ועוד י"ל דפקעו היינו דפקעו מאליהן וירדו יעלו יש במשמע שהורידן ויש לחלק בין מאליהן לע"י אחרים כעין ההיא דטרף בקלפי (יומא מו:)

> לא שנו אלא וכו׳ והיא גירסתו יא שנה אלא זכור היים ניקטת בישן ע"ל לעיל לזות ד: כן 5"ל דאם (צ־ק): כאן מיכת מחיים נתחק, (חזרא זבחים טי־ט טסיק מיא ונשיבן. וע"ע של לש"י (ביש), וע" לעיל לזות ב: בן] ע"ל לעיל לזות ד: כן 5"ל דאבר (ש"ם): כד] ?"ל דבאשם ונליון). וע" טסיק שמיישב הגיקסל. וגיקסת בלס"מ ולא נפיק מלו יהיה רק דעולה. וע"ש בילזורו ומה שסק' על הגהת הל"ק: כהן נ"ל אבל אם פירשו לאחר זריקה התירתם זריקה ולא יעלו אי גמי כו" (ב"ש): כו] גש"מ ונ"ש ניסף [עפ"י סר"ש בתרומות שס] ובמאי עסקינן אי לפני זריקה כולהו אסירי ואפילו מעילה

ידיקה אין פועלין בחן. לחנם נקט אין מועלין בהן, דדבר סשוט הוא שהרי הבשר מומר אף באכילה, אלא אגב דנקט קודם וריקה מועלין נקט לאחר זרקה אין מועלין: ו**פלינא** דר"א. עיין בחום? בסרות דף כו נש"א ד"ה המולשן: אי דלית בחו פגש אפילו הודם חצות גבי לא. ש"ה והיה דאין בהם מעילה כיון דאפילו קודם חלות לא יחזיר. וא"מ והיאך מלי למימר דאין מועלין הרי אפר ש"ג החפוח קודם חרומת הדשן אין בר שאין בו ממש גדול מזה ואפ"ה מעלין בו (מעילה פו), ודיל דהסם ראוי הוא לעשות ממנו תרומת הדשן אבל הכא שפקט למטה שאיט עומד לתרומת הדשן אין מועלין. אר יעצר אי גמי ברי (בייש). בון בפנית לנית" (ב"ש" בולים במלוחת שמה ומרומה הדמן מן מוענין. מער בני וריקה בודהו אפירי ואפירה ואפירי ואפירה ומעידה ואפירי ואפירה ומעידה ואפירי ואפירה ומעידה ומעידה ומעידה מוענין בין בני וריקה בודהו לוא באר ביישה ביישה ביישה ביישה או להמרומה ביישה או להמר ביישה ביישה או להמר ביישה ביישה אי או לרבה (מיים) של נותרין בין בבייע המר מושים מוענין בין בבייע ביישה ביישה מוענין בין בבייע ביישה ביישה

ואפי׳ פירשו ז. נראה בעיני שחסר מן הגירסא ולמאי דגרס ה״פ ואפי׳ פירשו בתמיה או והא מחוברין יעלו הוא

ומיהו איתנהו בכלל קדשים אלא שפירשו מחוברים הוו קובעתן זריקה למזבח פירשו לפני זריקה. דבשעת זריקה לחו בני מזבח היו אתאי זריקה ושריתינהו להדיוט: למיעבד קתא דסכיני. כי היכי דשריא בשר לגבי מובח דלהכי קאי קשריא נמי עלמות למאי דקיימי והיינו הנאת כהנים כרבי ישמעאל: לו יהיה בעולה. עור העולה אשר החריב לכהן לו יהיה ונאמר לו יהיה באשם כחטאת כאשם תורה אחת להם הכהן [וגו'] לו יהיה: מה אשם עלמותיו מותרין. שהרי אף בשרו מותר ואי משום נותר דבשריפה, לא שייך נותר אלא במידי דבר אכילה כדכתיב (ויקרא ז) והנותר מבשר הזבח וגו': לו יהיה. יתירא הוא דמלי למיכתב עור העולה אשר הקריב לכהן יבו לו יהיה למה לי: עלמות קדשים. הנאכלין כגון חטאת ואשם פירשו לפני זריקה מועלין בהן לעולם. דכיון דפירשו אינהו יו לאו בני הקטרה נינהו לא אהני להו זריקה ובאיסורייהו קיימי: פירשו לאחר זריקה לא נהנין. מדרבנן ולא מועלין כרבי ישמעאל דגמר מלו יהיה דאשם ואשם פירשו לאחר זריקה הוא דבהדי בשר אישתרו יו בזריקה לכהנים: בותבר׳ וכולן. הנך מו פסולין שעלו דתנן בהן " לא ירדו בין עלמות וגידים שהעלן מחובר ועכלתן האש: שפקעו מעל קודם חלות יחויר. בגמרה [ע"ב] מפרש טעמא: ומועלין בהן. דאכתי בני מזבח נינהו: ואין מועלין בהן.

גחלת שפקעה מעל גבי המזבח לא יחזיר איברים שפקעו מעל גבי המזבח קודם חצות יחזיר יומועלין בהן לאחר חצות לא יחזיר דלית בהו ממש. שנשרפו כולן יו: ואין מועלין בהם סיכשם שהמזבח מקדש את בשרירי הראוי לו כך הכבש מקדש יו כשם שהמזבח והכבש מקדשין את הראוי להן כך הכלים מקדשין: גמ" ה"ד אי דאית בהו ממש אפילו לאחר חצות גמי אי דלית בהו ממש אפי' קודם חצות גמי לא לא צריכא

יכול יחלוץ גידין ועצמות ויעלה בשר לגבי מזבח ת"ל והקטיר הכהן את הכל הא כיצד מחוברין יעלו פירשו אפי׳ הן בראש המזבח ירדו מאן תנא דשמעת ליה דאמר פירשו ירדו רבי היא דתניא יוהקטיר הכהן את הכל המזבחה לרבות העצמות והגידין והקרנים והטלפים אפילוא פירשו ואלא מה אני מקיים

כלל וכן מבואר בילקוט וכן בכסף משנה משמע דלא גריס הכי קאמר אלא ה"ג אמר רבה לא שנו כו' וק"ל: שינויי נוםחאות

אן ואפילו (כתח" וד"): בן 2"ל הפיסקל פירשו ירדו (בר"ז וכ"ה הידו ובר"ז וכ"ה וקלו לפריקל לפריקל לפריקל לפריקל לפריקל לפריקל לפריקל לפריקל מהר כדי, וומיים, לה כקולור, ולם"מ גרים אמר מר פירשו ירדו. [וכן ג" 2"ק לולל פרישו שהול תעולים הגירסל פירשו אחיל הנו בראש והובה ירדו. שהוא מעלים הגירסא פירשו אפילו הן בראש המזבה ודרו, אפילו הן מוס׳ שהקשו על הגירסא שלפיניו. ור׳ אות ד: גן מעלה אפילו פירשו קרובי הוא כוי (גירסת ציק): דן לפי פי הסוס׳ מיבות ראפילו פירשו הוא בכרימא לעעיל לאפילו בפירשו אפיל לעעיל לאפילו בפירשו אפיל הצריבו אמוני הבואר צווי בכרייתה דנטיר דחפינו בכרייתה לכייך הקרבה ולחור בהנלה, ועל זה למנר רבה לא שנו כו׳. ולח"כ גרסי׳ אמר רבה לא שנו וכו׳. ולא גרסינן מיבות הכי קאמר. וכן הוא ברש"י כת"י הובא בסמוך וכן הוא ברש"י כת"י הובא בסמוך זריקה (גליון): ח] זריקה מועלין בהן עד שעת זריקה לאחר כו׳ (ש"מ וצ"ק, וכ"ה בכי"מ וצ"). וכבה"ו גרים כלפנינו עש"ב: וכנה זו גריס כנפנינו עם ״נ. מ] מקדש את הראוי לו (ש״מ): י] ס״ל ואפילו פירשו. כלומר ין ק"ה אפילו פירשו. כדומר אמר מר במילוקרה דח"ק לרבות עצמות וגידין ואפילו המידו אמר רבה לא שנו דאמרי רבון פירשו יעלו אלא שנו דאמרי רבון פירשו יעלו אלא ב"ג "ל"ג הכי קאמר (כחה" הג"ון, ובכ"יש נתולו קטע זה הג"ון, ובכ"ש נתולו קטע זה הג"ון ובכ"ש אמרי אלאת הונה אמרי אלאת האונה אברי בדינור אמרי אלאת הונה אברי בדינור אמרי אלאת הונה אברי הגרין, וכני"פ נתנח קטע זה בדיבור שאח"ו אחר תיבום לאחר זריקה. ול"טן: אן והקושיא קאי אדברי רבי דס"ל דלעולם ירדו אפילו בפירשו למערכה ולא ס"ל דיעלו, אלא במחוברים דאל"כ דיעלו, אלא במחוברים דאל"כ הו"ל לחלה בפירשו (בה"ח. ונר' לאית נתונון גם יכה: הב"ח דלוה נתכוון גם בהג' הב"ח שכתב דלפירש"י הך קושיא קאי אתתני' עי"ש, דתתני' היינו רבי לפירש"י: יב] נ"א לכהן יהיה (פליכ"). "גן לשלבה" יהיה (פליכ"). "גן לשלבה" יהן לשלבה (כי"). "גן לשלבה (כי"). "גן לשלבה (פל"). בין ליל מישהרו (שרים). בין ליל בין ותיכת הגך נתחק (יש"ם). בין לכן תחק לל בין ותיכת הגך נתחק ליבורים: אי אית בהו ממש. שבשרן ניכר. הס"ל ותה"ל אפילו לאחר חצות נמי. דבשר אפילו לאחר חצות נמי. דבשר אבירו אחר ווצרו בשור היכי הרי עיכול. סס"ד ומס"ד אי דלית כו' (כתה"י וש"ם):
יו] ס"ל נוסף אפילו קודם חצות נמי לא יחזיר וה"ה דאין נמי לא יחזיר וה"ה דאין מועלין בהן אם פקע למטה השתא לא חזי לא לתרומת [הדשו] דלאו דשן הוא ולא יח] כפסר יזן תלאמי הגיקור אמר מר מרינו ורדי א"ה זורא המוריד גחלת מע"ג המזבח וכבה חייב משום דלא אנתקיה ממצותה אלמא יכול להעלותה וכי פקעה תגן במתניתין דלא יחזיר ואין מועלין בה ואם היינו מפרשים דכולן לא קאי אפסולין לא היינו מתרצים בזה כלום דמכל מקום הוה קשה למאן דמתני לה אסיפא:

אמר מר פירשו ירדו א״ר זירא